

Två grundläggande riktningar i livet: riktningen mot och riktningen bort från centrumet

Välkomna, alla mina käraste vänner. Jag skulle vilja börja detta föredrag med en särskild välsignelse som ni kan känna den djupare innebörden av om ni är öppna för den. Annars kommer orden bara att vara ord. Denna välsignelse är följande enkla konstaterande: Sanning bringar kärlek och kärlek bringar sanning. Oavsett från vilken ände av konstaterandet man utgår, måste den ena änden leda till den andra änden, så att båda blir ett. I arbetet på denna väg trevar ni er prövande fram i båda riktningarna.

I den mänskliga personlighetens själva centrum finns det en kraftfull, vitglödande energimassa. Den är en oföränderlig eld som oavbrutet bubblar och exploderar inom sig själv. Varje liten explosion mångfaldigar kärnorna av samma substans och energi som kastar ut massan. När denna grundläggande skaparprocess är obehindrad och harmonisk, sprider det ändlösa energikontinuumet ut sig och svämmar över av glädje och välbefinnande. Det oupphörliga flödet sprider sig och sprider sig och behärskas samtidigt inom sig självt. Det finns inte något kaos i den här processen.

Varhelst denna skapande energimassa visar sig, för den in den skapande substansens själva essens och natur i organismen. Den är, som jag nämnde, ren glädje och rent välbefinnande. Men detta är inte allt. Eftersom den är den gudomliga massan, måste den inrymma ett medvetande av högsta rang. Varje bubblande, spridande kärna utgör en medvetandekärna med oändliga möjligheter till visdom, talanger, kreativitet – resurser för varje tänkbar möjlighet. I detta medvetande existerar det oändliga former av självuttryck, lycksalighet, högsta välbehag och stimulerande nya äventyr i ett mycket fridfullt och tryggt tillstånd. Inga ord kan ens vara i närheten av att göra det rättvisa. Varje kärna inrymmer allting som någonsin har varit och någonsin kan vara. Om dessa ord verkligen förstås i sin fulla utsträckning och tas bokstavligt, som de är avsedda att göra, kan ingenting någonsin framstå som hopplöst för en olycklig människa.

Kombinationen av medvetande och energi är verkligen allsmäktig. Den utgör den allsmäktighet som helt riktigt tillskrivs Gud och som misstolkas av barnet som har en inre kännedom om sin inneboende allmakt och missbrukar den. Missbruket sker när allmakten sätts i det lilla egensinniga

egots tjänst. Det senare behöver övervinnas för att finna människans egen gudomliga kärna, där en verklig högsta allmakt råder.

Människor är i hög grad okunniga om det faktum att de uttrycker en del av denna ständigt exploderande, ständigt ökande energimassa av medvetande och kraft. De kan känna till vissa filosofier som postulerar dessa sanningar, men de är inte på djupet medvetna om att de utgör en del av, är ett uttryck för, detta kraftverk av styrka och visdom. Meningen med allt liv handlar om att uppnå tillståndet där energimassans organiska process äger rum utan hinder. Det mänskliga medvetandetillståndet har dock i stor utsträckning hindrat denna kreativt framväxande process. En individs utveckling kan mätas genom i vilken grad han eller hon är medveten om att denna process äger rum och ständigt skapar mer utrymme för den.

Detta är fakta, mina vänner, som ni i princip redan känner till. De behöver dock om och om igen uppmärksammas för er på ett nytt sätt, i ett nytt ljus och ur en annan infallsvinkel, så att något till slut kan tränga in och leda till en känslomässig upplevelse av dessa sanningar. En levande, ny upplevelse behöver först äga rum i sinnet, som ger den nödvändiga stimulansen och kanske en ny känsla av förståelse, så att den hindrande mekanismen försvagas och den kreativa expansionsprocessen blir starkare.

Det mänskliga medvetandet utgör ett tillstånd där individen kan anta endera av två grundläggande riktningar i livet. Den ena är riktad mot utveckling och avlägsnande av hinder. Den andra tendensen rör sig bort från det. Det mänskliga tillståndet kan på ett adekvat sätt beskrivas som en kamp för att ge upp det ena och hitta en väg in i det andra. De flesta människor idag är fortfarande omedvetna om detta val och rör sig fortfarande bort från centrumet. De strävar efter att finna en lycka som endast kan bli funnen i den motsatta riktningen. Eftersom de är okunniga om att de inom sig inrymmer allting som de någonsin skulle kunna behöva, försöker de gripa tag efter vadhelst de behöver från andra, från substitut, från illusioner.

Rörelsen mot centrumet är, som jag nämnde, en oändlig process. Det finns inte något upphörande, inte något slutresultat. Den är evigt ny – expanderande vyer och möjligheter till lycksaligt varande och självuttryck. Inom denna mångfald av kreativa möjligheter är tristess omöjlig, liksom trötthet, eftersom trötthet enbart är ett resultat av krafterna som har satts i gång genom att man strävar bort från centrumet. Detta otroligt vackra tillstånd att vara i kan omöjligt förmedlas i ord. Ni måste också föreställa er att detta tillstånd inte känner till någon rädsla överhuvudtaget, eftersom man helt och fullt vet att det aldrig finns något slut på det lycksaliga livet – endast fler och bättre val. Detta är verkligen inte någon illusion, mina vänner. Det är den rena verkligheten av det kreativa varandets inre liv. När individen vet att allt gott kan fås och aldrig, så länge man väljer det, behöver ta slut, inträder det en oräddhet.

Den andra riktningen, bort från centrumet, är ändlig. Ju mer individen rör sig i den här riktningen, desto mer förtvivlar han eller hon – inte bara för att det är fel väg, vägen som leder till destruktivitet och olycka, utan också för att man är rädd för ett slut. Slutet fruktas bara när man går fel väg. När människor går fel väg, tror de att tillvaron och allt hopp om lycksalighet slutar för alltid. Alla människor längtar efter att uppfylla sin inneboende natur, vilken är denna lycksalighet. När uppfyllelsen tycks röra sig längre och längre bort, tror de att det inte finns något annat hopp eller någon lösning i sikte. I den bemärkelsen är förnimmelsen av att det finns ett slut felaktig, men förnimmelsen av att det finns en gräns i riktningen bort från centrumet stämmer. Man måste komma till en brytpunkt, en kollaps, eftersom denna riktning leder till ett infångande, varifrån det inte finns någon väg ut. Sett i detta ljus är det i själva verket en välsignelse att nå fram till brytpunkten. Endast när brytpunkten har nåtts, kan den andra riktningen bli funnen. Endast när individen inser ”Jag befinner mig i ett tillstånd som det inte finns någon väg ut ur; den gamla vägen är fel”, kan den andra vägen bli funnen och inte annars.

Jag skulle här vilja framhålla att alla för vilka livet är en givande och konstruktiv upplevelse, har nått denna brytpunkt i en tidigare period i sin andliga historia. En sådan person har också nått ”punkten utan återvändo” där det rådde absolut förtvivlan och det inte tycktes finnas någon utväg. Detta motiverade personen att röra sig i en annan riktning. Det är alltså ofta dåraktigt att anta att det är tragiskt när en person uppenbarligen rör sig ganska snabbt in i punkten för kollaps. Detta är nödvändigt när en individ fortfarande är helt blind och innesluten i misstag och förstörelse. Brytpunkten har då den läkande kraften, den enda möjligheten varifrån den goda vägen kan letas efter, ses och fullföljas. Universums underverk, skapelsens underverk är att ju snabbare man närmar sig förstörelsen, desto närmare måste frälsningen vara. Att nå brytpunkten där det inte finns någon annan väg ut förutom frälsning, har därför en djup betydelse för varje individs utveckling. Detta leder sedan direkt till lycksaligheten i att upptäcka den inre, andliga kraftens explosiva styrka – den pågående processen av positiv utveckling, av obegränsade möjligheter till glädje och en meningsfull tillvaro, av verklig jagförnimmelse, av värdigheten i att vara en skapare i sitt eget liv i universum och uttrycka Gud inom sig.

Jag dristar mig till att säga att var och en av er har upplevt denna förändring i riktning otaliga gånger. Ni har kommit till en desperation där ni inte hittar någon utväg. Då förändrades något inom dig. Du blev medveten om ett spänt insisterande i en viss riktning. Så länge situationen inte var desperat, hade du hoppats på att denna riktning skulle leda till ett önskat resultat. Först när det stod klart att detta inte skulle ske, gav du upp ditt spända insisterande. Någoting inom dig slappnade av – du släppte den gamla riktningen – och, hör och häpna, desperationen försvann. Helt oväntade lösningar visade sig. Endast genom att ha nått den gamla riktningens själva gränser, när du var desperat, kunde du ge upp ditt envisa insisterande, gamla övertygelser och destruktiva

mönster och hitta vägen som leder till allt du någonsin skulle kunna önska dig. På små sätt har ni upplevt detta många gånger. Men det finns en viss, särskilt viktig punkt när detta sker på ett övergripande plan.

Titta på människorna i er omgivning och se hur många som fortfarande befinner sig på vägen mot brytpunkten där gränsen är nådd. Se hur de är rädda för den här gränsen och hur de samtidigt envist vägrar att leta efter en annan väg. Och sedan ser ni några få individer som utvecklas på den övre vägen i riktning mot sitt inre centrum, som uppenbart har lagt den stora brytpunkten bakom sig. När ni utvärderar den mänskliga existensen ur detta perspektiv, kommer ni att se att de senare onekligen är en mycket liten minoritet. Ni som befinner er på denna väg utgör därför en mycket liten minoritet. Och även ni som är här, trevande för att lösa era inre problem och kamper, fångas ofta omedvetet i den gamla automatismen. I många fall har ni följt denna riktning i århundraden. Först när man blir mer och mer medveten om sig själv, ser man så småningom den destruktiva processen som leder till gränsen bortom vilken man inte kan fortsätta i samma riktning. Du är åtminstone nu engagerad på ett meningsfullt sätt i att konstatera detta faktum om dig själv.

Den mänskliga personligheten utgör en integrerad del av den stora kraften och skapande substansen som jag nämnde. När jag säger ”den mänskliga personligheten” menar jag i själva verket allting som den omfattar: den medvetna intelligensen, viljan, alla förmågor och känslor som kanske redan är under utveckling eller slumrar som potentialer. Eftersom destruktiva tendenser och ondska inte utgör sanningar i sig själva, utan enbart förvrängningar, så ingår även de. Det gör även det medvetna egot, som inte är en separat, olikartad sak – det är av samma skapande substans och inrymmer alla beståndsdelar som finns i varandets kärna. Det skulle därför vara ett misstag att närma sig sitt självförverkligande som om egots personlighet i grund och botten skulle skilja sig från den inre kraften som man vill aktivera.

Egot är dock, som ni vet, i sin nuvarande utveckling mycket begränsat i sin makt och intelligens jämfört med den avsevärt mycket större delen som ni önskar aktivera genom arbetet på denna väg. Det är därför nödvändigt att förstå att den medvetna personligheten, även om den är relativt begränsad, inrymmer allting som du behöver för att aktivera och bli ett med kärlekens och sanningens explosiva, ständigt växande kraft, medvetandet och styrkan och det skapande livet som utgör gudsmedvetandet. Även om egomedvetandet är dåligt rustat för att hantera livet i sig, är det likväl fullt begåvat med allt vad du behöver i varje situation för att anta inställningen som gör dig förenad med den större kraften. Detta är oerhört viktig kunskap för er att äga. Utan denna kunskap förtvivlar ni, ni tror att ni är maktlösa, men med denna förståelse kan ni treva på ett hoppfullt och meningsfullt sätt. Om ni vid varje svårighet, vid varje vägkrök som ni inte kan se bortom, skulle kunna säga ”Ja, jag har just nu allt vad jag behöver till mitt förfogande för att hitta

inställningen som är förenlig med den större kraften”, då skulle den här kraften kunna ge sig till känna för er.

Vilken är din inställning till den nuvarande svårigheten? Detta är vad som räknas. Det är här du har ett val att anta en konstruktiv eller destruktiv inställning, en sannfärdig eller självbedräglig inställning. Du har makten att ta reda på vad du verkligen känner och varför du känner det. Du har makten att be om vägledning från den största tänkbara visdomen, som finns inom dig. Du har möjligheten att vilja gå på den konstruktiva vägen som leder till skapande och utveckling snarare än att ge upp, vilket så ofta görs i en svårighet. Du har också makten att släppa ett envist insisterande och stelt vidmakthållande av omedvetna inställningar vars natur ännu är outforskade. Du har makten att övervinna frestelsen att hemfalla åt resignation och självömkan. Jag säger därför till er: Inse att ni har allt vad ni behöver för att anta inställningen för att aktivera den största kraften i universum. Varje enskilt levande ögonblick – jag bryr mig inte om huruvida det är vackert eller fult, lätt och otvunget eller svårt och tungt – inrymmer potentialen att vara i lycksalighet, förutsatt att man tränger igenom nuet till dess djupaste nivå. Varje ögonblick inrymmer den slutgiltiga sanningen, om man bara vill vända i rätt riktning.

Dessa ord kan vara svåra att acceptera och kanske ännu svårare att känna. Men om ni vid varje givet tillfälle på er väg mot ljuset, sanningen, kärleken och fulländningen tar den här meningen på stort allvar och begrundar dess innebörd, kommer det att infinna sig ljus där det finns mörker. Varje sekund av ditt liv inrymmer allt och det slutgiltiga. Detta är inte bara en fras, det är en absolut verklighet, ständigt möjlig att förverkliga. Även om du, fortfarande i ditt misstag, rör dig i riktning mot gränsen där vändningen måste ske, är detta något gott om du ärligt trevar efter och ber om förståelse. Dessa ord kommer plötsligt att få en ny innebörd. Där hopplöshet tycks vara ett faktum i livet, kommer ständigt ökande möjligheter till ny expansion att uppenbaras för dig som den mest renodlade verklighet du någonsin har upplevt.

För att göra allt detta lite lättare att inse, låt oss titta på ett mycket viktigt hinder. Vi har talat om många hinder, såsom era missuppfattningar och destruktiva inställningar, på många sätt och ur många synvinklar. Vid detta tillfälle skulle jag vilja förenkla saker. Jag skulle vilja diskutera dessa hinder beträffande själsrörelserna som återspeglar personlighetens inställningar. Om ni blir mer finstämt inställda på era själsrörelser, kommer ni lätt att bli varse att varje inställning som antas, resulterar i en viss rörelse. Om du exempelvis befinner dig i en kärleksfull inställning, är den själsrörelsen mycket annorlunda än en rörelse som återspeglar en rädd och hatisk inställning.

Det största hindret är rädsla, särskilt omedveten, oidentifierad rädsla. Ni måste tydligt förstå att dessa ord gäller efter att tidigare förträngt material har medvetandegjorts, för detta att inte veta vad som pågår i jaget är uppenbarligen det största hinder som finns. Okunnighet är en större orsak

till rädsla än någon annan enskild faktor. Varje destruktivitet är förbunden med rädsla – antingen kommer den från rädsla och/eller leder till den och vidmakthåller den. Rädsla är ett oerhört viktigt element. Rädslans själsrörelse utgör spändhet, kramp och ett stopp av flödet från det inre energicentrumet som vitaliserar dig. Rädsla blockerar öppningen genom vilken det självförnyande livet strömmar in i den yttre organismen. Rädsla fryser, förlamar och hejdar rörelsen, som jag förklarade i det förra föredraget. Det är således korrekt att påstå att rädslans själsrörelse inte är någon rörelse. Det är således mycket viktigt att förstå rädsla i termer av själsrörelsernas dynamik.

Vi har diskuterat många aspekter av rädsla i det här arbetet. Ni har upptäckt vilka vissa av era rädslor är, varför ni är rädda, vilka missuppfattningar som finns som skapar rädsla och så vidare. Jag önskar undersöka rädsla igen i dessa sammanhang. Jag säger snarare till er som är omedvetna om era egna rädslor när ni är olyckliga, att du måste bära på rädsla om det finns något som tynger eller frustrerar dig. Om du känner att ditt eget uttryck hindras, om du känner att livet har mer att ge än vad du upplever, då måste du ha rädslor som du inte känner till. Denna rädsla måste till slut upplevas för att du ska kunna övervinna den.

Rädslans dynamik är, som jag nämnde, spändhet, kramp, förlamning. En sådan kramp förhindrar det kreativa flödet. Om du går tillräckligt djupt och verkligen konfronterar rädslan utan affekt, måste du alltid komma till insikt om att den kommer från ett mycket starkt, krampaktigt, envist begär efter något. Vissa filosofier förespråkar till och med en frihet från begär på grund av att de har insett detta faktum, även om begreppet frihet från begär lätt kan missförstås. Frihet från begär får inte förväxlas med likgiltighet, resignation, flykt från konflikterna som ens outvecklade begär kan medföra. Sunda begär är avslappnade. De är i rytm med den framväxande, invändigt imploderande livsenergin. Det krampaktiga begäret är det begär som säger ”Jag måste, eller annars. Jag kommer inte att ta ett nej som ett svar.” Detta slags begär ger upphov till rädsla, för det grundar sig i misstro och därmed i själva verket i rädsla. ”Jag måste ha det, jag kommer inte att ge upp” förnekar livsmöjligheterna som ständigt vecklar ut sig. Det insisterar på en viss specifik sak vid ett visst specifikt ögonblick på ett visst specifikt sätt. Det avslöjar därför en misstro, en okunnighet om universum, en rädsla för att man kanske inte erhåller sitt eget – och det kommer ur mörkret som inte ser andra vägar och möjligheter än vad man insisterar på. Det drar sig därför samman inom sig självt.

Ett starkt begär av denna natur ligger alltid bakom rädslan. Och när ni upplever, bekräftar och undersöker ett sådant begär, kommer ni alltid att se inslag av misstro bakom det. Jag säger därför till er, mina vänner, titta på era rädslor ur detta perspektiv, för den största inre smärtan är den sammandragna själsrörelsen. Bara när du ger upp de specifika begären bakom rädslan, kommer rädslan att försvinna och själsrörelsen slappnar av. Du kommer på så sätt att ge utrymme för de oändliga möjligheterna i ditt inre universum att växa fram på ett nytt sätt.

Ibland kan detta innebära att man helt och hållet överger ett begär¹, då du märker att det är destruktivt i sig. Vid andra tillfällen är begäret i sig fullkomligt giltigt, men sättet som du insisterar på dess uppfyllelse är orealistiskt och leder till smärta och besvikelse. Vid ytterligare andra tillfällen kan begäret återigen vara giltigt i sig, men motivationen bakom det kan komma från beroende, självalienerande tendenser. Försök att fastställa begären bakom varje rädsla. Detta är mitt budskap till er i kväll. Om ni verkligen ber för den inre förståelsen och den inre handlingen, kommer något att förändras inom er på ett mycket drastiskt sätt.

Finns det nu några frågor i samband med det här föredraget?

FRÅGA: Ja. Detta att släppa dessa begär, är det en viljehandling?

SVAR: Ja, av den inre viljan. Begäret i sig kan ofta vara rättmätigt och även sunt, som jag tidigare antydde. Men insisterandet på att ”jag måste ha det här nu” eller ”jag får inte ha det där nu” är så skadligt. Vad jag råder er till är inte nödvändigtvis att ge upp begäret i sig. Det är att ge upp den spända själsrörelsen som hänger samman med att ha begäret. Det är ett medvetet beslut riktat mot det inre kännande jaget, där du känner hur du släpper något, där du ger upp en viss inställning.

Låt oss ta ett enkelt, allmänt exempel: Rädslan för döden inrymmer begäret att leva. Det finns ingenting alls som är felaktigt med detta begär, för det är skapelsens faktum att livet är ändlöst. Men rädslan för döden inrymmer varje falsk inställning som jag diskuterade i detta föredrag. Den fysiska döden är på en viss nivå den slutliga brytpunkten på vägen bort från centrumet. Eftersom varje människa rör sig bort från centrumet i en högre eller lägre grad, måste alla uppleva döden. Ni är därför rädda för och drar er samman inför denna gräns. Men att förneka resultatet av sina egna handlingar är ett orimligt inre agerande. Det innebär en vägran att ta på sig ansvaret och konsekvenserna för sina handlingar och val. Om du går österut och vill komma ut västerut, kommer du att vara i allvarlig konflikt med dig själv och livet. Att acceptera döden på rätt sätt innebär bara att ta på sig konsekvenserna av sin tidigare riktning. Det behöver inte innebära att man överger sin önskan om att leva. Önskan om att vara död är i själva verket långt ifrån sund. Den har sitt ursprung i sjukliga rädslor och önskan om att fly. Jag säger alltså inte att för att övervinna döden och rädslan för döden, måste önskan om livet överges.

Vad jag egentligen säger är att den sunda inställningen som leder till livet skulle vara en inställning som denna: ”Här kommer döden. Jag vet inte om jag kommer att fortsätta i livet. Jag skulle vilja fortsätta att leva. Mitt yttre intellekt känner endast till filosofier om livet som ett kontinuum, men jag vet och känner ännu inte sanningen om detta kontinuum. Jag skulle vilja ha

¹ Eng "desire" som också kan tolkas som önskan. Övers. anm.

det eviga livet, om det existerar. Jag kommer dock inte att lura mig själv genom att låtsas att jag känner sanningen om livet som ett kontinuum. Jag släpper rädslan för att jag inte kommer att leva och accepterar vad som kommer, i tillit till att universum är gott, även om jag just nu ännu inte kan veta, se och uppleva detta kontinuum som jag verkligen skulle vilja.” Detta är inställningen som så småningom kommer att leda till den inre upplevelsen av sanningen om att livet inte tar slut. Hur snart den kommer, beror på hur genuin din inställning är och hur djupt den upplevs. Hur tillitsfullt du släpper taget och låter dig bäras, samtidigt som du är ärlig, avgör hur snart upplevelsen kommer att visa för dig att det inte finns något att vara rädd för. För livet är verkligen en process som inte tar slut.

FRÅGA: Hur kan man få ut rädslan ur sitt system?

SVAR: Du får ut rädslan ur ditt system genom att komma till insikt om vad som ligger bakom den och var du håller dig fast i ett spänt tillstånd och genom att släppa spändheten. Möt rädslan rättfram i stället för att undvika den. Rädslan vidmakthålls när den inte ses i vitögat. När du ser och möter rädslan, kan du identifiera, uppleva och ändra den i överensstämmelse med verkligheten och ett mer konstruktivt livsmönster. Den hårda spändheten slappnar då av. Du kommer att känna det. Detta agerande innebär alltid en generös och tillitsfull inställning gentemot universum. Jag sa i detta föredrag att varje enskilt ögonblick i livet inrymmer möjligheten att välja de inställningar som kommer att föra dig i kontakt med det eviga livet inom dig. Kontakt är egentligen inte rätt ord: Det eviga livet kommer helt att genomsyra dig med sin verklighet. Om du är rädd och därför spänd och därför fjärrad från livskraften inom dig, måste du verkligen se och möta rädslan på den djupaste nivån – upptäcka det spända begäret bakom din rädsla och sedan se vad det spända begäret innebär. Det innebär mer specifikt: ”Jag litar inte på universum. Jag vill ha det på mitt sätt. Jag överlämnar mig inte till universum.” Detta är varken generöst eller tillitsfullt. Den här inställningen är oförenlig med det gudomliga centrumets natur och upplevelsen av den blockeras därmed. När den här inställningen byts ut mot generös tillit, kommer du att uppleva sanningen i det goda universum där ingenting behöver fruktas.

FRÅGA: Hur kan jag synkronisera känsla och rörelse?

SVAR: Oförmågan att göra detta avslöjar en enorm frusenhet som också kommer från rädsla. Du är rädd att om du uttrycker dina känslor, måste du röra dig ut i världen. Du är rädd för att genom att göra det, kommer vissa ovälkomna resultat att inträffa. Även här måste du fråga dig exakt vad det är du är rädd för om du rör dig med dina känslor. Kanske är du rädd för att bli avvisad, förlöjligad, sårad, men oavsett vilka dina rädslor kan vara, behöver du koncist uttala dem. Först då kan modet och generositeten infinna sig som får dig att ta risken. Det måste finnas en risk. Bortsett från alla andra saker jag sa om rädsla, utgör den en vägran att riskera något. Det är

omöjligt att förlora rädslan utan villigheten att förlora. Detta innebär att riskera. Att inte vilja riskera är ogeneröst. Och allting som är ogeneröst är oförenligt med naturen hos den kraft som du vill aktivera. För att upplivas av varandets inre verklighet, bli ett med den och uttrycka den, måste den yttre personligheten vara förenlig med dess inställningar, dess lagar, dess själva sätt att vara. Dessa är naturliga och logiska lagar. Om din karaktär och dina inställningar är oförenliga med lagarna för den större kraften djupt i ditt centrum, kan du omöjligen uttrycka den här större kraften. Att inte lita på universum, att aldrig någonsin vilja riskera, är en trångsynthet i anden. Varhelst mänskliga konflikter och problem uppehåller sig i själen, finns även denna trångsynthet.

Det enda sättet är alltså att se och möta exakt vad du är rädd för, vad du vill och var du ogeneröst håller dig tillbaka från att ha tillit och att riskera. Detta är den enda vägen ut ur rädslan. Det finns inte någon annan väg. Rädsla är helt och hållet ett resultat av dualiteten. Om du vill så starkt, måste du nämligen vara lika rädd för att inte få det du vill. Omvänt, om du är så starkt rädd, måste du omedvetet också vilja det som du inte önskar uppleva. Att vilja och att inte vilja på ett sådant omåttligt sätt skapar inte bara en kramp, utan inrymmer även dualiteten – ja kontra nej, bra kontra dåligt. Dualiteten slutar i konflikt, uppstår ur konflikt och leder därför till brytpunkten där det inte finns någon återvändo. Gränsen erbjuder till slut inte något annat alternativ än att vända sig om. Den förenande principen kommer då att avslöja sig i sitt orädda, konfliktfria tillstånd. En harmonisk själsrörelse kommer då att uppstå där vare sig detta ja eller nej är överdrivet starkt, inte för att man inte har någon önskan om att expandera i lyckalighet, för detta är den naturliga önskan, utan för att man litar på universum och dess lagar.

Var välsignade, var i frid.

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-08-24